

Først og fremmest er forholdet jo det, at en folkeafstemning efter grundlovens § 42 skal holdes inden for meget snævre tidsfrister. Mange vælgere vil sikkert være afskåret fra inden for så kort tid at sætte sig tilstrækkeligt ind i stoffet. Det er ganske klart at foretrække med det foreliggende forslag, at der bliver en 3-4 måneders forberedelsestid til afstemningsforetagelse den 8. maj 1978.

Bliver der tilstrækkelig lang tid til oplysningskampagne, viser erfaringen fra EF-debatten i 1972 — hvor folketinget foretrak en lignende model — at hundredtusindvis i befolkningen vil gøre en indsats for at sætte sig ind i det problem, som man selv skal være med til at træffe afgørelse om. Derfor skal der i massemedierne — først og fremmest tv og radio — føres en intensiv og saglig oplysningskampagne, der gennem 3-4 måneder giver oplysning på energiområdet — herunder ganske særligt fordele og ulemper ved indførelse af a-kraft i Danmark — og ikke som nu, hvor samfundsdebatten er skæv, fordi mediebeherskerne i vidt omfang sympatiserer med nejsigerne.

Efter den ovennævnte intensive oplysning, der formentlig skal begynde på bar bund, vil den eneste rigtige demokratiske afgørelse være en folkeafstemning, hvor den enkelte borger får mulighed for at give sin egen uforbeholdne mening direkte til kende.

For at give tilstrækkelig tid til en så lang oplysningskampagne som muligt, anmoder forslagsstillerne om, at lovforslaget sættes til 1. behandling inden for den i folketingets forretningsordens § 11, stk. 1, 3. pkt., nævnte frist, ligesom forslagsstillerne anmoder tinget om en hurtig behandling af lovforslaget.

Ligeledes anmoder forslagsstillerne om, at lovforslaget henvises til behandling i folketingets energipolitiske udvalg, hvor det retteligen hører hjemme, da spørgsmålet om kernekraft indgår i det samlede energipolitiske billede, og ikke til folketingets udvalg for forretningsordenen, hvortil lovforslag nr. 68 (nævnt ovenfor) henvistes i 1975.

Forslagsstillerne henviser til de ovenstående lovforslag og derudover til artikler i FREMSKRIDT 1976-10, side 3-8, 1976-11, side 38, 1976-13, side 29, 1976-15, side 23 og 25, 1976-18, side 19-20, 1976-22, side 23 og 1977-12, side 19. Endvidere henvises til generelle energipolitiske fremskridtssynspunkter i motiverne (side 5) til beslutningsforslag nr. B 61 af 22. august 1977.

Vedrørende forholdene i udlandet er det almindelig bekendt, hvordan atomkraften anvendes f. eks. i Sverige, Vesttyskland og Frankrig. Herudover oplyses: Tjekkosllovakiet har indledt en kraftig udbygning af landets forsyning med atomkraft. Inden 1990 skal produktionen være oppe på 10.500 megawatt og dække to tredjedele af landets energibehov. I selve Prag skal der bygges tre atomkraftværker, deraf én på Moldau Platz i det tætbebyggede arbejderkvarter. I Italien har parlamentet netop truffet beslutning om otte atomkraftværker på hver 1.000 megawatt. Bulgarien og Libyen bygger allerede reaktorer, Cuba og Bangladesh også.

Pr. 1. september 1977 er ifølge Børsen for 18. oktober 1977:

„67 kernekraftværker... i fuld produktion i USA mod kun 44 for 3 år siden. Det er en vækst på over 50 pct. i en periode, der har været præget af, at også de amerikanske politikere har mærket virkningerne af den organiserede politiske bevægelse mod kernekraften.

Ca. 12 pct. af al elektricitet i USA produceres herefter på atomkraftværker. Det gav i 1976 besparelser i fremstillingsomkostningerne på 1,4 milliarder dollars. Store områder af USA får allerede nu dækket mellem en tredjedel og halvdelen af deres elektricitetsforbrug ved atomkraft. Erfaringerne med sikkerheden omfatter i dag 360 reaktorår, uden at der foreligger nogen personskader som følge af kernekraften. I alle de 7 delstater med tilsammen 20 pct. af USAs befolkning, hvor folkeafstemninger om atomkraften er foregået, var der ved afstemningerne i 1976 dobbelt så mange, der var for, som imod.

Undersøgelser viser, at amerikanernes vigtigste grund til at kræve kernekraften udbygget ikke er, at a-kraft er billigere og mindre forurenende end kulfyrede kraftværker, men ønsket om forsyningsikkerhed, når der om få år bliver global mangel på olie.

De forsinkelser, der takket være politikernes tøven og de endeløse retssager er blevet påført kernekraftprogrammet, vil komme til at koste det amerikanske samfund 600 milliarder kr. i form af ekstra udgifter til olie, sagde Teller.

Anlægsarbejder til 20 milliarder D-mark er blevet udsendt og ca. 250.000 arbejdspladser gået tabt eller bragt i fare ved de tyske aktivistgruppers indsats mod kraftværksudbygningen.“